Nr. 8. 1937.

Gazeta Urzędowa
POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 27 lutego 1937 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 stycznia 1937 r.

o zwalnianiu od opłat osób, ubiegających się o pracę lub wnoszących skargi na działalność urzędów.

(Nr. GB. 48—126—2).

(Dz. U. Min. Spraw Wewn. nr. 2).

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania poniżej umieszczone zarządzenie Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1936 r. Nr. 118-57/1 w sprawie zwalniania od opłat osób, ubiegających się o pracę i zapomogi lub wnoszących skargi na działalność urzędów i urzędników.

(—) Kawecki
Podsekretarz Stanu.

OKÓLNIK Nr. 71

Do urzędów administracji rządowej wpływa wiele prośb o pracę i zapomogi. Niektóre urzędy obciążają osoby wnoszące takie prośby kosztami związanymi z ich załatwieniem w szczególności także opłatami za doręczanie odpowiedzi. Postępowanie takie nie może mieć miejsca w stosunku do osób pozostających bez środków do życia. Osoby te powinny być zwalniane od ponoszenia wspomnianych kosztów zgodnie z obowiązującemi w tej mierze przepisami (art. 107 ust. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341 — w postępowaniu opartym na tym rozporządzeniu.

Również nie może mieć miejsca pociąganie osób wnoszących uzasadnione skargi i zażalenia na działalność urzędów i urzędników, do ponoszenia kosztów postępowania. Załatwianie tego rodzaju skarg i zażaleń leży przede wszystkim w interesie publicznym. Stąd koszty postępowania w szczególności również koszty doręczania pism związanych z załatwieniem nie ma ponosić wnoszący, lecz władza względnie osoby winne wykroczeń służbowych (§ 29 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 790).

Proszę Pana Ministra o przypomnienie podległym władzom i urzędom obowiązujących w powyższych materiałach przepisów i zlecenie przestrzegania omówionych zasad.

(—) Sławoj Składkowski
Prezes Rady Ministrów.

Urząd Wojewódzki Śląski
Wydział Komunikacyjno-Budowlany.
Nr KD 33/20.

PISMO OKÓLNE

w sprawie przyjęcia i utrzymywania dróg dojazdowych do stacyj kolejowych.

W związku z różnorodnym traktowaniem na obszarze Województwa Śląskiego sprawy przejmowania i utrzymywania dróg dojazdowych do stacyj kolejowych, Urząd Wojewódzki udziela do wiadomości wytyczne, wedle których odnośne postępowanie winno być regulowane.

Po myśli art. 2 p. 3 ustawy z dnia 9 stycznia 1933 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Województwie Śląskim (Dz. U. Śl. Nr 3 poz. 3) dojazdy do stacyj kolejowych winny być zaliczone do jednej z kategorii dróg, wymienionych w p. 1 powołanego artykułu. Do kategorii dróg państwowych i wojewódzkich w załączniku do wpomnianej ustawy niezostały zaliczone żadne dojazdy

kolejowe, natomiast dojazdy zaliczone rozporządzeniem Śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 27 lipca 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr 21 poz. 44) do dróg powiatowych, zostały przekazane w utrzymanie właściwym powiatowym związkom komunalnym zarządzeniem Wojewody Śląskiego z dnia 27 lipca 1933 r. (Gazeta Urzęd. Wojew. Sl. Nr 27, poz. 2). Wszelkie inne drogi publiczne nie wymienione w ustawie drogowej z 9. I. 1933 r. i w rozporządzeniu Śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 27. VII. 1933 r., a zatem i dojazdy kolejowe wspomnianym rozporządzeniem Śląskiej Rady Wojewódzkiej zostały zaliczone do kategorii dróg gminnych. Ponieważ powyższe zaliczenie jako pierwsze nastąpiło na podstawie art. 34 powołanej ustawy, przeto zbędne jest podejmowanie odnośnych uchwał związków komunalnych powiatowych i gminnych, zaś uchwały o brzmieniu niezgodnym z postanowieniami Sląskiej Rady Wojew. są bezkuteczne. Tym więcej uchwały takie nie mogą zawierać warunków i zastrzeżeń pod jakimi zaliczenie może nastąpić, za wyjątkiem wynikających z samej ustawy (przewłaszczenie gruntu).

Natomiast w razie budowy nowego dojazdu kolejowego po dn. 27. VII. 1933 r. zaliczenie go do jednej z kategorii dróg wymaga postępowania przewidzianego w art 2 i 3 wymienionej ustawy drogowej z 9. I. 1933 r., a odnośne uchwały mogą zawierać warunki i zastrzeżenia pod jakimi zaliczenie nastąpi.

Jeśli chodzi o faktyczne przekazanie dojazdów kolejowych w utrzymanie gminom, to ustawa drogowa wyżej wymieniona nie wymienia, kto ma je dokonać, wobec czego przyjąć należy, że oddanie i przekazanie winno nastąpić bezpośrednio między odnośną gminą i zarządem kolejowym, na skutek zwrócenia się jednej z stron o to przejęcie w utrzymanie. Zwraca się uwagę, że w odnośnym akcie winien być dokładnie określony przekazany w utrzymanie obszar, aby w przyszłości uniknąć jakichkolwiek nieporozumień: Z uwagi że w myśl art. 2 p. 4 ustawy drogowej zaszeregowane drogi do innej kategorii zmienia stan prawny co do tytułu własności (za wyjątkiem dróg państwowych) z przejęciem drogi w utrzymanie winno łączyć się przewłaszczenie gruntu należącego do drogi. Ponieważ przewłaszczenie opierać się musi na planach i księgach gruntowych z ewent. nowym odgraniczeniem, zatym przedmiot i rozmiar przejęcia może być w ten sposób ściśle ustalony. Nieprzewłaszczenie gruntu może stanowić istotny brak w powstaniu obowiązku utrzymania dla przejmującego, z uwagi jednak, że przewłaszczenie takie, szczególnie terenów należących do funduszu P.K.P. wymaga dłuższego czasu, w interesie publicznym leży dokonanie przejęcia z chwilą zobowiązania się zarządu kolejowego do przewłaszczenia gruntów, które winny być ściśle określone na mapie katastralnej, a nowe granice w terenie zabezpieczone.

Art. 16 ustawy drogowej ustala wysokość udziału zarządu kolejowego w kosztach utrzymania i budowy na $^1/_3$ (jedną trzecią) część, z tym że wysokość ta jest inną jeśli zostało inaczej postanowione w uprawnieniach o budowie linii kolejowej. Jeśli przeto jedna z stron przejmujących lub zdających drogę wysuwa żądanie zmiany udziału w sposób dla siebie korzystniejszy niż $^1/_3$ wzgl. $^2/_3$ części kosztu, w takim razie ta strona żądanie to winna uzasadnić dokumentami. Domniemanie, że dokumenty takie istnieją, nie powinno powodować zwłoki w przejęciu drogi w utrzymanie, ponieważ dochodzenie praw może trwać dłuższy czas i prawa te nie wygasają przez przejęcie drogi, po uczynieniu odpowiedniego zastrzeżenia.

Ustawa drogowa nie przewiduje obowiązku przekazania drogi dojazdowej w dobrym stanie, zatem żądania takie uważać należy za zbyt daleko idące i nieuzasadnione. Z drugiej strony jednak ustawa nie przewiduje wynagrodzenia za oddaną drogę, wobec czego zarząd kolejowy nie może żądać zwrotu wartości gruntów i urządzeń należących do przekazywanej drogi.

Co do uiszczania należnej wysokości udziału w kosztach utrzymania, przy przyjęciu drogi winno być określone w jaki sposób będzie ono następować. O ile sprawy tej nie uzgodniono, przyjąć należy, że zwrot kosztów winien nastąpić w gotówce bezzwłocznie na wezwanie obowiązanego do utrzymania drogi. Z uwagi jednakowoż, że zarząd kolejowy prowadzi wydatki na podstawie budżetu, pożądanym i wskazanym jest, aby zainteresowana gmina uwiadamiała właściwy zarząd kolejowy na rok naprzód o spodziewanej wysokości udziału na niego przypadającej. W razie odmowy zarządu kolejowego uiszczenia przypadającej na niego części kosztów już dokonanych lub zamierzonych, należy zwracać się do Urzędu Wojewódzkiego w celu wydania prawomocnej decyzji.

Zwraca się równocześnie uwagę, że dla spraw utrzymania dojazdów kolejowych od chwili przejęcia go przez zarząd drogowy właściwą władzą nadzorczą, zatwierdzającą projekty i kosztorysy robót drogowych jest dla gmin Wydział powiatowy (Wydział Dróg powiatowych) zaś dla powiatowych związków komunalnych, Urząd Wojewódzki wobec czego zarządy kolejowe nie są powołane do akceptowania lub odrzucania zamierzeń w budowie i utrzymaniu dojazdów. Mimo tego stanu rzeczy, pożądane jest jednak uzgodnienie ich w sposób odpowiadający też wymogom kolejowym.

Zachodzą wypadki, że między oddającym, a przyjmującym drogę w utrzymanie na podstawie art. 2 ustawy drogowej, powstaje spór co do obszaru mającego się przejąć. W szczególności dotyczy to żądania zarządów kolejowych przejmowania na warunkach art. 16 placów przedstacyjnych przy czym zarządy kolejowe uważają je za część drogi dojazdowej. W tych wypadkach należy przedstawić sprawę Urzędowi Wojewódzkiemu celem wydania decyzji, czy plac przedstacyjny stanowi rzeczywiście część składową drogi, czy też podpada pod pojęcie zajazdu z §§ 37—40 rozporządzenia Wojewody Śląskiego z dnia 15 marca 1934 r. o używaniu i ochronie dróg w Województwie Śląskim (Dz. U. Śl. Nr 9 poz. 17). W razie uznania placu przedstacyjnego za plac zajazdowy, koszty utrzymania tegoż po myśli § 40 wspomnianego rozporządzenia obciążają w pełnej wysokości właściciela placu, a obowiązek przejęcia go analogiczne do dróg dojazdowych nie istnieje.

Przy tej sposobności Urząd Wojewódzki wyraża swoje życzenie, aby wszelkie dojazdy kolejowe znajdowały się zawsze w pierwszorzędnym

stanie odpowiadającym ważności sieci kolejowej na terenie Województwa Śląskiego.

Katowice, dnia 24 grudnia 1936 r.

Za Wojewodę:

m. p.

(—) Dr Kaufman

Naczelnik Wydziału Kom.-Budowlanego.

(Przedruk z Gaz. Urz. Woj. Śl. Nr. 8 z dnia 20 lutego 1937 r.)

Okólnik Nr 5

z dnia 26 stycznia 1937 r.

o dostarczaniu pracy żołnierzom zwalnianym do rezerwy.

(Pers. 1201—20)

(Dz. U. Min. Spraw Wewn. Nr 2, poz. 12).

W ostatnich czasach napływa do Ministerstwa Spraw Wojskowych dużo podań rezerwistów, którzy utracili pracę wskutek powołania ich do służby wojskowej i po odbyciu powinności, pomimo zgłoszenia się z powrotem do pracy w ustawowym terminie, nie zostali przyjęci na poprzednie stanowiska.

Aczkolwiek petycje rezerwistów przy bliższym badaniu przeważnie nie mają ustawowego uzasadnienia obowiązkowego przyjęcia ich do pracy, tym niemniej sam fakt, że zostali oni pozbawieni pracy właśnie na skutek powołania ich do służby wojskowej, stwarza moralny obowiązek zajęcia się ich losem i przychylnego potraktowania złożonego przez nich podania.

Ten obowiązek wypływa również z ducha art. 68 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z roku 1936 Nr. 60, poz. 455), który mimo zastrzeżeń, ustanawia jednak zasadę, że obywatel nie powinien tracić pracy z powodu powołania go do służby wojskowej.

Poza kategorią żołnierzy-rezerwistów, co do których istnieje bądź to ustawowy, bądź to moralny obowiązek dania im pracy w tym samym resorcie po powrocie z wojska, istnieje jeszcze duża część żołnierzy, kończących służbę wojskową bez widoków dalszej egzystencji i ustawowego poparcia w uzyskaniu pracy.

Przypominając więc zasadę, wyrażoną w punkcie 3 okólnika Nr. 50 z dnia 17 czerwca 1936 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 17, poz. 117), w myśl której do służby winni być poza kobietami przyjmowani tylko kandydaci wykazujący się odbyciem służby wojskowej lub pracą niepodległościową — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. nadto o wykorzystywanie wszelkich możliwości dla dania wysłużonym żołnierzom, zwalnianym do rezerwy, zatrudnienia, mającego charakter pracy stałej, a w braku takiego — czasowej.

Powyższe zarządza się na podstawie okólnika Prezydium Rady Ministrów Nr. 72 z dnia 23 grudnia 1936 r.

(—) Kawecki

Podsekretarz Stanu.

OKÓLNIK
Ministerstwa Skarbu

z dnia 7 stycznia 1937 r. L. D. V. 25588/2/36

(Gazeta Urzędowa Wojew. Śl. nr. 7, poz. 40)

w sprawie oceny przy wymiarze podatku dochodowego wydatków na obronę przeciwlotniczą.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) i wszystkich Urzędów Skarbowych

Wobec nasuwających się przy wymiarze podatku dochodowego wątpliwości co do oceny wydatków na cele obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej Ministerstwo Skarbu poleca stosować w postępowaniu wymiarowym następujące zasady:

Wydatki na zakup sprzętu i materiałów obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej tudzież inne wydatki, mające na celu przystosowanie przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych do wymagań obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej, — należy uważać za potrącalne z dochodu koszty osiągania i zabezpieczania przychodu.

Wydatki na dostosowanie budynków do wyżej określonych celów należy również potrącać z dochodu zgodnie z § 29 p. 4-e rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku dochodowym (Dz. U R. P. nr 40 poz. 301 z 1936 r.)

W stosunku do wydatków, w wyniku których powstają obiekty inwestycyjne w rozumieniu art. 8 p. 1. ustawy o podatku dochodowym, służące celom obrony przeciwlotniczej lub przeciwgazowej, ustala się zasadę, że okres zużycia tych objektów nie przekracza lat 5. Wydatki te będą więc mogły być potrącane z dochodu jednorazowo zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o podatku dochodowym.

Jeżeli jednak z natury i przeznaczenia tych obiektów wynika, iż użytkowanie ich będzie długotrwałe i znacznie przekraczające 5-letni okres, wówczas potrącenie z dochodu wydatków inwestycyjnych nastąpić winno w drodze normalnych odpisów amortizacyjnych.

Natomiast ofiary i składki na rzecz obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej nie mogą być

uważane za koszty osiągania dochodu i winny być włączane do dochodu podatkowego.

W przypadkach wątpliwych płatnik winien na żądanie władzy wymiarowej przedstawić zaświadczenie właściwej instytucji, powołanej do organizowania obrony przeciwlotniczej stwierdzające, iż nabyte bądź wykonane przedmioty i urządzenia, których koszty mają być uznane za potrącalne na podstawie niniejszego okólnika istotnie służą i czynią wymaganiom obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej.

Podsekretarz Stanu:
(—) F. Świtalski.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Skarbu
z dnia 6 lutego 1937 r.
(Dz. Ustaw R. P. nr. 9, pozycja 71)
o przesunięciu terminu do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1937.

Na podstawie art. 215 § 1, art. 146 § 1 i art. 97 § 5 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. nr 14. poz. 134) zarządzam co następuje:

§ 1.

Wyznaczony w art. 69 ordynacji podatkowej termin do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego dla osób fizycznych i spadków wakujących (nie objętych), prowadzących księgi handlowe lub gospodarcze zgodnie z przepisami art. 81 tejże ordynacji, przesuwa się w roku podatkowym 1937 na dzień 1 kwietnia 1937 r.

§ 2.

Termin płatności przedpłaty, przewidziany w § 82 ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. nr 91, poz. 821) dla osób wymienionych w § 1 przesuwa się na dzień 1 kwietnia 1937 r.

§ 3.

Rosporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) E. Kwiatkowski

Prenumerata: roczna **12 zł,** półroczna **6 zł,** kwartalna **3 zł,** miesięczna **1 zł.** Cena nr. pojedyńczego **30 gr.**
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i płacić w wszystkich urzędach pocztowych
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.